

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628208736/facsimile.pdf (tilgået 18. januar 2022)

Anvendt udgave: Barbara

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

— For Magdalenes Skyld! sagde Anna Sophie ganske nærføjet. Hun tilføjede: ja. Magdalene er hendes Moder — Mme. Stenderup. For hendes Skyld, synes jeg i hvert Fald! Hun vilde føle sig ildt derved, om De oversaa dem. Herregud, *hun* kan jo ikke gøre for ...

— Naar ja, sagde Mag. Wenzel eftergivende og saa endnu mere krænkent ud: Mme. Stenderup er sandeligen ... sandeligen at beklage!

Hr. Poul lod Mme. Anna Sophie forklare sig, hvad Vej han skulde gaa. Det var ganske ligetil, ved Gongen, i Nystue, som det kaldtes, ligeoverfor Fogedstuen, *der* var det.

Hun sagde det med et ganske lille Smil. Der var noget fortroligt og ligesom underfundigt ved hele hendes Maade. Det var, som om hun kendte hans Tanker bedre, end han selv gjorde. Men Hr. Wenzel vedblev at se fornarmet ud. Maaske kendte *han* igen sin Illustrus letfærdige Sind, bedre end hun selv gjorde. Han kendte hende maaske alt for vel.

Hr. Poul blev i Nystue modtaget af Mme. Magdalene Stenderup, men fik ikke Indtryk af, at hans Besøg fra hendes Side var imødeset med nogen særdeles Forventning. Hun hilste ham snarere med en Slags halvbliver Hengivelse i Skæbnen. Hvorledes Ordene faldt, huskede han ikke senere, men de fremfartes med en træt Tilvanthed, som om hun vilde sige, at det for hende var et altfor velkendt Salmeyers at se en ny Præst i sit Hus.

Men dette glemte han straks over den uskrømtede Glæde, der lyste op i Barbaras Ansigt, da han traadte ind i Stuen. Ja hun forstillede sig ikke i mindste Maade. I hendes Stemmes varme, glitrende Falsk brød en barnlig Triumf ud, som om hun endelig, endelig! havde vundet et langt og spændende Spil, som maaske andre havde tvivlet paa, om hun kunde vinde, -- for Eksempel Gabriel, der ogsaa var i Stuen. Mons. Gabriel Hansen. Men maaske allermest Hr. Poul selv.

Og han følte det. Var det ikke ligefrem, som om hun sagde til ham: Naar, nu *kunde* du altsaa ikke længere! Men han fandt sig ikke i mindste Maade incommoderet derved. For samtidig var det, som om hun sagde: Det var jo godt at du kom! Kan du ikke forstaa det? Hun var saa naturlig og anstændig, at han straks følte sig rolig og vel tilmode og ligesom smittet af hendes Væsen. Alt var saa aldeles morsomt og ligetil.

Men Gabriel, der med aarvagne Øjne havde iagttaget dette

Møde, morede sig ikke, og kunde sidst af alt finde Barbara naturlig og anstændig, saadan som hun kastede sig selv mod denne fremmede. Ikke fordi det i mindste Maade var overraskende. Han havde alt i Gaar Morges taget sit Bestik af denne nye Vaagopreest og set, at han var en Mand med sit eget Ansigt, en noget mørk og tæt Fyr, meget ulig salig Hr. Niels. Saa det var i alle Henseender at forudsæ, hvordan Barbara vilde te sig ... det var hende vist for Resten snart ligegyldigt, hvordan Mændene saa ud, bare de var ... ja Pokker maatte vide, hvad hun havde set i adskillige! Bare de var af Hanken altsaa!

De satte sig omkring et hvidskuret Bord, alle undtagen Møgdalene, der med en lidt besværet Mine gjorde sig et Ærinde ud af Stuen. Barbara syede. Men hendes livfulde Øjne var ikke saa meget ved Sytøjet, de var med deres hastig skiftende, grønne Glans overalt, og forelsbig mest hos Gabriel. Hun vidste maaske ikke, hvad han tænkte, men hun vidste, hvad han følte. Hun var saa lydhør. Naar hun saaledes sad mellem to Mænd, hørte hun Takten af begge Hjerteslag. Hun kunde spille tostemmigt paa dem som paa to Instrumenter. Og nu skulde Gabriel trøstes og oprejses lidt. Hun talte med ham, udsurgte ham om noget og hørte meget opmærksomt paa hans Svar. Under dette saa hun kun tre Gange paa Hr. Poul og slog hver Gang meget hastigt Øjnene ned.

Hr. Poul, der hele Dagen havde følt det, som logerede han alt i det yderste Mørke, syntes paa en Gang, at han befandt sig i et stærkt Lys. Det skyldtes ikke blot den hvide Bordplade, Barbaras hvide Sytøj og hendes meget hvide og varme Hænder. Det var særlig disse Øjne, der skinnede saa stærkt, at hun maatte tage dem til sig, hver Gang de havde set. Det var, som om de havde været altfor fortrolige og bagefter var skamfulde derover.

I Begyndelsen fandt Hr. Poul stort Behag i disse Blikke, indtil han bemærkede, at de langt mere spillede paa Gabriel end paa ham selv. Han saa ogsaa, hvorledes hun flere Gange smilede behaget: Mundvigene krummede sig længe og røde og lavede Gruber op i hendes Kinder. Hr. Poul forstod ikke rigtig, hvad der taltes om — det maatte være fordøkte Hentydninger, Gabriel kom med, Finter, som det ikke var Barbara helt ukært at høre. Men selv begyndte han nu saa smaat at føle sig tilovers.

Dog, hans Time kom straks derpaa, da Barbara alvorligt og meget opmærksomt begyndte at spørge ham ud om hans Røje,